

Sylwia Wuszkan, Jarosław Radkiewicz

Siołkowice Stare, pow. Opole

Informator Archeologiczny : badania 4, 58

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

traktorową przy sadzeniu zagajnika na miejscu starego lasu, zniszczonego huraganem w 1958 r. W wykopie Nr 2 stwierdzono ceramikę wyłącznie w humusie.

Jak się wydaje, uchwycono południowo-wschodni skraj osady, która w tym kierunku została prawie całkowicie zniszczona. Ceramika z jam oraz z wykopu pochodzi z naczyń ręcznie lepionych, w przeważnej części chropowatych na powierzchni, które można wstępnie datować na koniec epoki brązu lub początek okresu halsztackiego.

W następnym sezonie przewiduje się stwierdzenie zasięgu osady w południowo-wschodniej części cypla, gdzie mógł zachować się większy fragment osady.

SIÓLKOWICE STARE,
pow. Opole

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Badania prowadzili mgr Sylwia Wuszkan i mgr Jarosław Radkiewicz. Finansował WKZ w Opolu. Trzeci sezon badań. Osada kultury łużyckiej przełomu brązu i żelaza.

Stanowisko znajduje się w zachodniej części wsi na polu ob. Pawła Kamy. Niszczony jest przez zwirownię. Prace wykopaliskowe miały na celu zabezpieczenie obszaru przewidzianego do eksploatacji w roku 1970. Badaniami objęto południową i zachodnią część wybierzyska o powierzchni 2,5 ara. Odkryto 10 obiektów. Były to jamy o nieregularnych kształtach zawierające w swoim wypełnisku brązowoszarą piaszczystą ziemię z drobnymi grudkami polepy i śladami spalenizny. Jedynie 8 obiektów zawierało materiał ceramiczny. Najciekawiej prezentowała się jama Nr 11. Stanowiło ją koliste spalenisko o średnicy ca 100 cm, z kamieniami ułożonymi z kilku warstw. Kamienie w dolnej i środkowej części zlepione były przepaloną gliną-polepą, wśród której natrafiono na większą ilość fragmentów grubościennych, chropowatych naczyń.

STRZELCE, pow. Mogilno

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Stanowisko 4

Badania prowadził dr Henryk Wiklak. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa.

Obiekt położony jest na południowym krańcu zachodniego brzegu Jeziora Pakoskiego, na siodłowato obniżonym skłonie pól uprawnych, w odle-